

leg că, profitând de lecțiile primite, încă din antichitatea cea mai îndepărtată, trecind prin evul mediu, experiența sa ar putea să-mi fie utilă ; mi-a atras atenția asupra acestui raport al suprafețelor și proporțiilor, care ține de natură și de știlnțele exacte, și acționează printr-un mecanism simplu, care este același vehicul al comunicării din toate timpurile. Dacă acest raport există în mod spontan în opera de artă, omul îl percepe ; în caz contrar, îl respinge, cum respinge fiziologic un parfum amăru, sau un contact cu o carne fără viață.

Nu există reguli matematice stabilite „nu se pleacă de la numărul de aur, acolo se ajunge” spunea Gleize, din fericire ; nu pare îndoielnic, că jocul proporțiilor în orice operă creată de om nu este decât transpunerea unor legi de echilibru și de raporturi, din care găsim un exemplu permanent în toate organismele vii puse pe pământ de către fabulosul ceasornicar despre care vorbește Voltaire ; fatuitatea ne face orbi față de acest cotidian și față de tot ce este evidentă. Niciodată n-am să mulțumesc destul lui Weston de a mă fi făcut să înțeleg acest lucru cu o foaie de varză. Pentru mine, fotografia este unul din rarele mijloace capabile de a „spăla” umanita-

tea de acest păcat al orgoliului, totuși cu condiția să i se ceară a acționa cu umilință și fără ură, respectând omul și tot ceea ce îl înconjoară.

Această imagine adevărată este ceea ce trebuie să-și facă fiecare dintre noi, din cauza problemei răspunderilor ; odinioară instruirea se făcea numai de către tatăl de familie. În secolul al XIX-lea instruirea este făcută de școală și completată de familie.

În 1980, instruirea va fi făcută de televiziune, de școală (numai) și foarte puțin de familie. De aici responsabilitatea celor care fac imaginea. Se trag două concluzii :

– Trebuie să fie supravegheați cei care au răspunderea de a face imagini pentru instruire ; și la televiziune ;
– trebuie să învețe imaginea cei care au răspunderea de a instrui.

Vai, instruirea în Franța nu este încredințată decât școlilor particulare.

A fotografia este ceva serios : este o scriere și o scriere nu este un joc. Scrisul fixează limbajul și limbajul fotografic fixează imaginea, care este acest nou limbaj ; dacă nu îl citim, dacă nu învățăm să-l citim, fără îndoială vom fi analfabeți.

1979: ARTĂ FOTOGRAFICĂ ÎN BULGARIA

Mugur ȘERBANESCU

Comitetul Culturii și al Presei, Clubul fotografic și revista „Bulgarsko Foto” din Bulgaria au organizat, în 1979, un adevărat „show” în ale fotografiei, demonstrând cu relativă ușurință că se mai pot parcurge încă, drumuri nebătătorite și astăzi, când multă lume aplică tehnici și metode clasice pentru succes sigur.

Demonstrația constă într-o expoziție, ce totodată îi caracterizează pe fotografiile bulgari drept entuziaști.

Trăind în pace și libertate, ei doresc să se autoexprime prin vastul limbaj al artei fotografice și, am putea spune, că reușesc

Fotografia este una dintre cele mai tinere dintre toate artele imaginii. Din ziua în care s-a născut, ea a fost memoria vizuală a speței umane, dar și comunicarea dintre națiuni care a exprimat și exprimă artistic.

Fotografia bulgară astăzi este un fenomen cultural în toate sferile spirituale și deasemenea în activitățile științifice și tehnologice revoluționare.

Cu greu ar fi posibil să ne gândim la dezvoltarea civilizației moderne, fără puterea de expresie a artei fotografice. Ea este astăzi limbajul comun pe care toți oamenii îl vorbesc.

De la artiștii clasici recunoscuți la amatorii proaspăt formați, fotografiile din această expoziție ilustrează aspecte variate ale profesiei și ale hobby-ului în Bulgaria și aștern un portret al emoțiilor umane și al reacțiilor estetice în diferite evenimente și situații.

Imaginile pe care le arată sint elaborate de generații fotografice diferite ; lucrări ale talentaților maeștrii ai camerei.

Privind aspectul Bulgariei prin obiectivele artiștilor săi, sperăm sincer că în anii care vor veni arta fotografică va ajuta strâns și adânc la bine-înțeleasa și mutuala noastră prietenie, ce caracterizează legăturile dintre țările noastre vecine

CELE TREIZECI DE CALITĂȚI ALE UNEI BUNE DIAPORAME

G. HAHARD – Photo-Cine-Club de Vierzon (din revista „France-Photographie”, octombrie 1979).

1. Cele 9 calități generale esențiale

O diaporamă trebuie :

1. Să fie o adevărată diaporamă și nu un montaj de imagini (cît de frumoasă ar fi ele) pe un fond muzical (cît de bine ar fi el ales).

2. Să posede o putere de impact suficientă pentru a da spectatorului o satisfacție intensă, independent de

orice analiză a elementelor constituante ale ansamblului.

3. Să fie reflexul unei personalități, a cărei sinceritate, convingere, chiar pasiune, se remarcă și se impune

4. Să fie interesantă, ceea ce nu cere un subiect original cu orice preț, dar este bine ca acesta să iasă din banal, să evite neseriozitatea și să nu poarte semnul a ceva deja văzut.